



Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10  
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
 ρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνον. — Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Fernan Caballero : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ἰσπανικὸν διήγημα. — Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ, διήγημα κατὰ μετάφρασιν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50  
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.  
 Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29



Ὁ ναύαρχος ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐφ' ἐνὸς χάρτου. (Σελίς 82).

## ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχίου Βεβλιών**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 17<sup>ην</sup> Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 17<sup>ης</sup> Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιούσι ταχέϊαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΒΛ

## ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Β'

Διαμονὴ δυσάρεστος! Ὁ Φριδερίκος, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς περιόδου, ἔλαβε δύο ἐπιστολάς ταύτοχρόνως, τὴν μίαν ἐκ τῆς μητρὸς του καὶ τὴν ἄλλην ἐκ τοῦ φίλου του Κεργὸρν.

Ἡ πρώτη ἦτο ὑγρὰ ὄλη ἐκ δακρῶν, ἀλλ' ἔπαλλεν ἐξ ἠρωϊσμοῦ.

«Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου, ἔγραφεν ἡ χήρα, ἐνθυμοῦ καὶ τὴν μητέρα σου, ἥτις θρηνεῖ μόνη. Ἄλλ' ἂν αὐτοὶ οἱ λογισμοὶ πρόκειται νὰ χαλαρώσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν σου τὸ θαρρὸς, οὐτινος ἔχεις ἀνάγκην, λησμόνησε τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα σου, ἥτις τόσον σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ζῆσε διὰ σὲ καὶ μόνον, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ζῆσε διὰ τὴν Γαλλίαν».

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχεν εἴκοσι μόνον γραμμὰς περὶ τῆς Λευκῆς, περὶ τοῦ τόσον ἐνωρὶς ἀπατηθέντος ἔρωτός του, τόσον ἀποτόμως μεταβληθείς εἰς ἀπελπισίαν. Εὐχερῶς διεφάνετο ἡ προσπάθεια τῆς κυρίας Πλεμόν ὅπως ἀποφύγῃ πᾶν περιστατικὸν δυνάμενον νὰ συγκινήσῃ τὸν ναυτικόν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐπερατοῦτο διὰ

συστάσεων πρακτικῶν, ὡς πρὸς τὰς ὑγιεινάς προφυλάξεις. Ἡ μήτηρ εἶχε συμβουλεύσῃ περὶ τούτου τοὺς ἰατροὺς. Συνίστα εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἀποφεύγῃ προσεκτικῶς τὴν χρῆσιν τοῦ μὴ βρασθέντος πρότερον ὕδατος, καθὼς καὶ τὰς αἰφνιδίους ψύξεις, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς ψυχρότητος τῶν νυκτῶν. Ἀνήγγειλε δὲ ὅτι τοῦ ἀπέστειλε καὶ διάφορα ἐφόδια, ὑπενδύτας καὶ ζῶνας ἐκ φλανέλλας, παντοειδεῖ ἄλλα πλεκτὰ ἐνδύματα, μετὰ ποτῶν ἀναληπτικῶν καὶ ρουμίου πρώτης ποιότητος, καθὼς καὶ τινὰς φιάλας παλαιοῦ οἴνου.

— Καῦμένη μητέρα! ἐψιθύρισε ὁ νέος ἀσπαζόμενος τὸν χάρτην, ὃν ἐν δάκρυ εἶχε κηλιδώσει, ὡς καὶ τὴν πνοὴν τῆς καρδίας σου ἐνέκλεισε εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν!

Ἄλλ' ὅσον φιλόστοργος καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, δὲν ἐκόμιζεν ὅμως εἰς τὸν Φριδερίκον πάσας τὰς ποθητὰς παρηγορίας. Περὶ τῆς Λευκῆς!.. τίς θὰ τοῦ ὠμίλει περὶ τῆς Λευκῆς;

Μετ' ἀνίας ἀπεσφράγισε τὴν δευτέραν ἐπιστολήν. ἀναγνώρισας ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν χονδρὸν καὶ διακεκομμένον γραφικὸν χαρακτήρα τοῦ Κεργὸρν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο φαιδρά, πλήρης εὐθυμίας καὶ ζωηρότητος. Κατὰ πᾶσαν γραμμὴν ὁ συνάδελφός του ἐξέφερε στεναγμὸν φθόβου. «Πόσον τυχερὸς ἦτο ὁ Φριδερίκος, ἔγραφεν, ἀφοῦ εὔρεν ἀμέσως τὴν εὐκαιρίαν νὰ διακριθῇ! Τὰ πάντα προσεμειδίαν αὐτῷ, πιθανῶς δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐστρατείας θὰ προεβιάζετο εἰς πλοίαρχον, ἐνῶ αὐτοῦ τοῦ ἔχει τύχει τὸ χάρισμα νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τοὺς ἀποτροπαίους μαύρους τῆς Μαδαγασκάρης, ὅπου μόνον πυρετοὺς ἐκέκέρδησε».

Φανερόν ἦτο ὅτι ὁ Κεργὸρν ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδεξιότητά του, ἥς αἱ συνέπειαι ὑπῆρξαν τόσον ἀλγειναί. Ἦδη ὁ Πλεμόν, βαρυνθείς ἐκ τῆς πολλῆς τῆς ἐπιστολῆς φλυαρίας, ἠτοιμάζετο νὰ συμπύξη τὴν ἐξ ὀκτὼ σελίδων ἐπιστολήν ἀναβάλλων εἰς ἄλλοτε τὴν συνέχειαν τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος μιᾶς σελίδος ἐν ὄνομα ἀναγραφόμενον ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Κεργὸρν ἔγραφεν αὐτῷ ἐκ Τουλόνας καὶ εἶχεν ἴδει αὐτόθι τὰς κυρίας Διλλιέρ, πρὸς ἃς εἶχε παρουσιασθῆ. Συννητήθη μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νομάρχου, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Πλεμόν. Ἡ δεσποινὴς Λευκὴ ἦτο ὠχροτάτη καὶ εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς. Οὐχ ἤττον ἦτο πάντοτε ὠραία. Φυσικῶ τῷ λόγῳ συνωμίλησαν περὶ τοῦ Φριδερίκου. «Σὲ ἀφίνω νὰ φαντασθῆς, προσέθετεν ὁ ἐξαίρετος φίλος του, ἂν ἐράνης φειδωλὸς περὶ τοὺς ἐπαίνους σου!» Καὶ ἡ διήγησις ἐπεξετείνετο καὶ ἔκκαμε νὰ πάλλωσι πυρετωδῶς αἱ ἀρτηρίαι τοῦ ἐξορίστου. Ἡ δεσποινὴς Διλλιέρ ἀφῆκε τοὺς πάντας ὅπως συνομιλῆ μετὰ τοῦ Κεργὸρν περὶ τοῦ ἀπόντος.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ φίλος του δαψιλῶς ἐξέχυσε τὰς γνώσεις του, παραστήσας

μάλιστα τὰ πράγματα ἐπὶ τῷ ὑπερβολικώτερον, διότι ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐπέραστον νεάνιδα, ἥτις μετ' αὐτοῦ συνδιελέγετο, καθιστῶν αὐτὴν ἐνήμερον εἰς πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ τραχέως ναυτικοῦ βίου, ὅστις εἶνε μὲν ἐνδοξος, ἀλλὰ περιέχει πολλὰς βασάνους.

Ὁ Πλεμόν ἀνεγίνωσκε νῦν πυρετωδῶς τὰς πρὸ μικροῦ περιφρονηθείσας σελίδας. «Ὁ ἀγαθὸς Κεργὸρν!... ἐξαίρετος καρδιά!» ἐπανελάμβανεν ἐκ διαλειμμάτων, ἐκφέρων ἐπιφωνήματα, καθόσον ἡ ἀνάγνωσις ἐνέπνεεν αὐτῷ πλείονα εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην ἀπεριόριστον.

Ὅντως οἱ λόγοι τοῦ Κεργὸρν ἠδυνήθησαν ν' ἀπομακρύνωσι τὰ βαρύνοντα ἤδη τὸ πνεῦμα τοῦ φίλου του λίαν ζοφερὰ νέφη. Ἐνέχυσαν εἰς τὸ τραῦμά του τὸ αἰώνιον βάλασμον τῆς ἐλπίδος, τὸ γλυκὺ αὐτὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον χορηγεῖται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἡ δραστηριωτάτη τῶν πανακειῶν. Διότι τίς δὲν συναισθάνεται τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐλπίδος;

Ὁ Φριδερίκος ἀνέκτησε τὴν ἰσχύν του, ἀλλ' ἡ βράσανός του νῦν μετεβλήθη. Καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζε νὰ ἐλπίζῃ, ὠφείλε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς περιπετείας φοβεροῦ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀγῶνος. Διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου δι' οὗ ἐκομίσθησαν αἱ ἐπιστολαὶ ἔφθασαν καὶ αἱ πρὸς τὸν ἀρχιναύαρχον ὀδηγίαι. Διὰ νέας διαταγῆς προσεκλήθη ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ Βιλλάρ, οὗ ἐπέβαινε τότε ὁ ναύαρχος Κουρμπέ.

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, εἶπεν αὐτῷ ἀνευ προοιμίων ὁ μέγας ναυτικός, σὰς ἀναγγέλλω ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅτι κατὰ τὰς ἐκ Γαλλίας εἰδήσεις, ἀναβάλλεται ἐπὶ τινα εἰσέτι χρόνον ἡ ὀριστικὴ κατὰ τοῦ σινικοῦ στόλου ἐνέργεια. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσω τὰς ἐκδουλεύσεις σας τῶρα ἀμέσως. Οὐχ ἤττον τὸ Τορπιλλοβόλον 29 διαμένει προσκεκολλημένον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ναυαρχίδος. Ὅφειλετε νὰ ἐπαγρυπνήτε, ὥστε ὁ ἐξοπλισμός του νὰ διατελῇ πάντοτε ἐν καλῇ καταστάσει, διὰ νὰ εἶνε ἔτοιμον νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐκτελῆ ἔργα προσκόπου ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ Πλεμόν προσέκλινε συγκατανεύων.

Τελευτῶν ὁ ναύαρχος ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐφ' ἐνὸς χάρτου.

— Ἴδου ποία θὰ εἶνε ἡ ὑπηρεσία σας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐξηκολούθησεν. Φοβούμεθα ὅτι θὰ λάβῃ χώραν συνάθροισις στρατευμάτων καὶ πληθυσμοῦ ἐν Φορμόζῃ. Πρέπει νὰ ἐπιτηρῶνται λίαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ παράλια τῆς νήσου, τοσοῦτῳ μάλλον, ὅσῳ, ὅπως συμμορφωθῶ μετὰ τὰς ὀδηγίας τὰς ὁποίας ἔλαβα, ὀφείλω νὰ διακόψω τὸν ἀποκλεισμόν ἐνὸς τῶν πόρων. Ὁ σινικὸς στόλος θὰ σπεύσῃ βεβαίως νὰ ἐπωφεληθῇ.

» Λοιπὸν, συνεπέρανε τεινῶν τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον, σοῦ συνιστῶ ὀξυδερκειαν καὶ φρόνησιν. Εἶνε ὀπωσοῦν βαρὺ τὸ ἔργον, ἀλλὰ τὸ κάμνετε χάριν τῆς Γαλλίας, σὰς θεωρῶ δὲ γενναῖον ἀξιωματικόν!

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ συνέντευξις.



Ὁ ἀξιωματικός ἀπῆλθεν ἀπὸ τοῦ Βιλ-  
λάφ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, τὸ 29 ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ στόλου μὲ μετρίαν δύναμιν ἀτμοῦ. Τὸ προσωπικὸν ἦτο πλήρες. Ὁ Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος διετήρουν τὰς προτέρας τῶν θέσεις. Κατ' ἀρχὰς ὁ πλοῦς ἦτο λίαν εὐχάριστος δι' αὐτούς, ὡς νὰ ἐταξείδευον ἐπὶ θαλαμηγοῦ τινος χάριν διασκεδάσεως.

Ὁ Φριδερικός, ὡς ἀξιωματικός δεδοκιμασμένος, ἐνθυμούμενος τὸν κινδυνώδη αὐτοῦ διάπλουν ἀπὸ Τουλόνοσ μέχρι τοῦ κόλπου Ζουάν, ἐφέρετο μετὰ περισκέψεως. Διὸ ἡ ἐπιτήρησις τῶν παραλίων ἤρχισε νὰ γίνηται λίαν ἐπίπονος.

Ἀπὸ τοῦ Φοῦ-Τσέου μέχρι τοῦ Κέ-Λούγκ ὁ πορθμὸς τῆς Φορμόζης ἀποτελεῖ διάδρομον λίαν ἐπικίνδυνον. Παρεκτός τοῦ ὅτι ἡ θάλασσα αὐτόθι οὐδέποτε εἶνε γαλήνιος, οἱ τυφῶνες γεννῶνται αἰφνης καὶ ἐνσκόπτουσιν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Μολονότι δὲ τὸ 29 ἦτο, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς του, ταχύπλουν, δὲν ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ συναγωνισθῶσι μὲ τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἄνεμον, ὅστις διατρέχει πεντήκοντα μέτρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Ὁφείλεν ἄρα νὰ ἐπαγρυπνῆ διαρκῶς καὶ τὴν ἀκτὴν καὶ τὸν πόρον, ἐπισκοπῶν ἅμα πᾶσαν ὁσονδήποτε μικρὰν χαλκόχρουν κηλίδα νέφους εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπως προσφύγη ἔγκαίρως εἰς καταφύγιόν τι πρὸ τῆς ἐκκρήξεως τῆς θυέλλης.

Ὡς προεῖπεν ὁ ναύαρχος, πλεῖστα ἐμπορικὰ πλοῖα τῶν Σινῶν ἔσπευσαν νὰ διαφυγῶσι τὴν παγίδα. Διὰ τοὺς γάλλους ναύτας ἦτο γραφικώτατον τὸ θέαμα τῆς φυγῆς διακοσίων ἢ τριακοσίων ἰογκῶν ἀναπετανουσῶν πάντα τὰ ἐκ ψιᾶθις ἰστία τῶν. Κατ' ἀνάγκην ἴσταντο θεώμενοι τὴν διάβασιν τῶν. Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τῶν γαλλικῶν πληρωμάτων ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε εἶδον αὐτὰς ταύτας τὰς ἰόγκας ἐπανερχομένας ἐλευθέρως εἰς τὸν λιμένα, ὅπως τροφοδοτήσωσι τὰ φρούρια καὶ τὸν ναύσταθμον. Καθ' ἐκάστην παρήλαυον ὀλκάδες ρυμουλκούμενοι ὑπὸ ἀτμοπλοίων, ὧν οἱ ἀξιωματικοὶ ἦσαν Εὐρωπαῖοι. Εἴτε Ἄγγλοι ἦσαν εἴτε Γερμανοί, ἐγέλων διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Γάλλων. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ πολεμφοδια συνέρρεον εἰς τὴν Παγόδαν καὶ τὸν Ναύσταθμον.

Τὸ 29 συμμετεῖχε καὶ αὐτὸ τοῦ θεάματος καὶ τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ φιλόσοφος Ζιλδέ, θὰ βυθίσωμεν πολλὰ ὄμοῦ μὲ ἐν μόνον κτύπημα!

Γ'

Ὁ Ἰούνιος παρήλθε, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ ἦμισυ τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ βίος δὲ διήγον ἦτο ἀποτρόπαιος. Ὁ καύσων εἶχεν ἤδη καταστῆ ἀμείλικτος. Σκυθρωπὴ κόπωση, ὁμοιάζουσα σχεδὸν μὲ ἀποθάρρυνσιν, ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν πληρωμάτων. Τί ἔμεναν λοιπὸν ἐκεῖ ἀκίνητοι; Ἡ νόσος εἰσδύουσα ἡραίου τὰς τά-

ξεις αὐτῶν. Δύο ἀξιωματικοὶ καὶ τριάκοντα περίπου ναῦται εἶχον ἤδη ἀποθάνει, ἦτο δὲ πάντοτε πένθιμος ἡ σκηνὴ τοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐνταφιασμοῦ. Πρὸς τούτοις φῆμαι ἀπαίσιοι ἐκυκλοφόρουν. Ἐνεκα τοῦ ἐμπολέμου χαρακτηρὸς τῆς καταστάσεώς των οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποβιβασθῶσιν. Τὸ ὕδωρ τῶν πλωτῶν δεξαμενῶν ἦτο ἤδη ἐφθαρμένον. Διεδίδετο ὑποκώφως ὅτι κεραυνοβόλος ἐπιδημία χολέρας ἐνέσκηψεν εἰς Κέ-Λούγκ.

Τὸ Κέ-Λούγκ ἦτο τὸ δεύτερον ἐκ τῶν ἐποφθαλμιουμένων σημείων, ὅπερ ἔμελλε νὰ καταληφθῆ ὡς ἐνέχυρον. Πρὸς τούτοις ἡ παρουσία στρατιωτικοῦ σώματος ἔμελλε νὰ ἐλαττώσῃ τὰ μέσα τῆς διατροφῆς καὶ νὰ περιορίσῃ αὐτήν. Ἐπασχον φρικτῶς ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς δίψης. Τὰ παστὰ ἔκλειον τὸν λάρυγγα. Οἱ στόμαχοι ἀπεποιούνητο νὰ δεχθῶσι τὰ ἐντὸς κυτῶν διατηρούμενα τρόφιμα. Ἀναμφιβόλως τὸ ἠθικὸν διετηρεῖτο ἀκαίον· ἀλλὰ θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἐπισώρευσιν τῶν δεινῶν καὶ τῶν ἀφορμῶν ἱκανῶν νὰ διαταράξωσι τὴν πειθαρχίαν.

Ὁ ναύαρχος πάσχων ἤδη καὶ αὐτὸς ἔμενε σταϊκός. Ὁ ἀνὴρ αὐτός, δὲν ἡ Πρόνοια ἐχάριζεν εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον ὅπως καταστήσῃ τὴν λύπην αὐτῆς σκληροτέραν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἐπέφερε μόνος θεραπεῖαν εἰς τὴν δεινὴν κατάστασιν διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἥρωα αὐτὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη κατώτερος ἑαυτοῦ. Ἀπαθῆς αὐτός, ἐπέβαλλε σιγὴν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του εἰς τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ εἰς τοὺς ψιθύρους τοὺς ἐτοίμους νὰ ἐκραγῶσιν. Ὅτε διήρχετο πρὸ τῶν κανονιοστοιχιῶν, μὲ τὸ πηλίκιόν του, ὀλίγον τι πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐρριμμένον, οἱ ἄνδρες ἠσθάνοντο τὴν φρικίαν, ἣν μεταδίδει ἡ παρουσία ὄντος ἀνωτέρου τὴν φύσιν. Ἀπὸ τοῦ ἐν Σὸν-Ταῦ κατορθώματος ὁ Κουρμπὲ ἠλέκτριζε τὰ πληρώματα. Θὰ τὸν ἐπευφήμουν προθύμως μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, δὲν ἐδείκνυον πρὸ τοῦ Ναπολέοντος οἱ ἀποθνήσκοντες ἐν Ὁστρολέγκῃ καὶ ἐν Μόσχῃ.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

## ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν φιλίαν ἤλπισα κ' ἐγώ. Σεῖς δὲν θὰ μὲ προδώσῃτε βέβαια; ἠρώτησεν ἡ Λιουδμήλα ταχέως καὶ ἀποφασιστικῶς.

— Ἐλα, Θεέ μου! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέγεις! ... Νομίζω, πῶς πάντοτε μόνον

τὸ καλὸν σου ἐπιθυμοῦσα, καὶ ὄλαι αἰ προσευχαί μου πρὸς αὐτὸ ἀπευθύνοντο...

— Ἴδου λοιπὸν, ὅτι αἰ προσευχαί σας, ὡς φαίνεται, ἐτελεσφόρησαν! ἄστειζομένη διέκοψεν αὐτὴν ἡ Λιουδμήλα. Ἐξεύρετε ὅτι εἶμαι τώρα πολὺ, παρὰ πολὺ πλουσία!

— Γνωρίζω τοῦτο, διότι, βέβαια, ὁ Πλάτων Βασιλεῖβιτς εἶνε τόσον εὐγενής, ὥστε νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ πάντοτε. Τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς.

— Ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Πλάτων Βασιλεῖβιτς! εἶπε μειδιῶσα ἡμιπεριφρονητικῶς ἡ Λιουδμήλα· ἐγὼ ἡ ἰδία ἐξησφάλισα ἑμαυτήν.

Ἡ μήτηρ ἔπαυσεν αὐτὴς ἐννοοῦσα τοὺς λόγους αὐτῆς, καὶ μόνον ἐθεώρει αὐτὴν ἀνοιγοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μητέρα, τί θὰ ἐλέγετε, ἤρξατο μετὰ τινος εὐτραπείας καὶ σοβαρότητος ἡ Λιουδμήλα· τί θὰ ἐκάμνετε, ἂν ἡ θυγάτηρ σας ἤρχετο καὶ σὰς ἔφερνε πολλά... πολλά, πάρα πολλά χρήματα;

— Δηλαδή... πῶς πολλά; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ἡ μήτηρ.

— Ἐως πεντακοσίας χιλιάδας, λόγου χάριν.

— Πεντακόσας χιλιάδες; ! ... Ὡς ἔλεγα πῶς λέγεις ψεύματα. Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον! Χορατεύεις; Πεντακόσας χιλιάδες;

— Καὶ ἂν σὰς τὰς ἔδειχνα;

— Δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον.

— Ὡς τὸ ἐπίστευετε, ὅταν τὰς ἐβλέπατε μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς σας;

— Μήλοτσκα... τί κάθεσαι καὶ μὲ ζαλιζεις! ... εἶπε ταρασσομένη ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί, μεθυσμένη μού ἦλθες ἐδῶ; ... Δὲν εἶμπορῶ νὰ σὲ καταλάβω...

— Ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου: τί θὰ ἐκάμνατε, ἂν τὰ ἐβλέπατε ἡ ἰδία, ἐπιμόνως ἐπανελάθεν ἡ Λιουδμήλα.

— Τί θὰ ἔκαμνα... ἀπεκρίθη συσπῶσα τοὺς ὤμους ἡ μήτηρ· αἶ, βέβαια, θὰ σ' ἐρωτοῦσα, πόθεν ἔλαβες αὐτὰ;

— Καὶ ἂν, εἰς αὐτὴν κυρίως τὴν ἐρώτησίν σας δὲν ἀπῆντων; Τότε;

Ἡ μήτηρ ἠπόρει καὶ ἐξηκολούθει νὰ θεωρῆ αὐτὴν διστακτικῶς καὶ μετ' ἐρωτηματικῆς ἐκπλήξεως.

— Τότε θὰ εἶπῃ, ὅτι τὰς ἔκλεψες;

Ἡ Λιουδμήλα ἐγέλασεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ ἂν τὰς ἔκλεψα, αἰνιγματωδῶς ἐμειδίασεν αὐτή.

— Λιουδμήλα! τί κάθεσαι καὶ μὲ βασανίζεις μὲ αὐτὰς σου τὰς ἐπινοήσεις! τεταραγμένη καὶ μετὰ δυσαρεσκείας ὑπέλαβεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· τὸ γνωρίζεις, νομίζω, πῶς εἶμαι νευρικὴ γυναῖκα, καὶ θέλω ἡσυχίαν, καὶ μού ἦλθες τὴν νύκτα νὰ μὲ ζαλιζεις!

— Τίς σὰς εἶπε πῶς σὰς ζαλιζω; σοβαρῶς ὑπερησπίσθη ἑαυτὴν ἡ Λιουδμήλα.

— Δὲν μὲ ζαλιζεις; ... Λοιπὸν πραγματικῶς ἔκλεψες;

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ἀπαντήσεως, ὠθουμένη ὑπὸ παραδόξου τινὸς αἰσθήματος, παρεμφερὲς πρὸς

τρόμον, και ἀρπακτικὴν εὐχαρίστησιν, ἀν-  
ηγέρθη τῆς κλίνης.

— Νὰ κλέψω ... ὄχι ὅτι ἐκλεψα, εἶπε  
μειδιῶσα ἡ Λιουδμήλα, ἀλλά ... πῶς νὰ  
σὰς τὸ εἶπω; ... δηλαδή, ἀπλῶς ἀπεφά-  
σισα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδίων σκοπῶν  
μου, νὰ ἐπωφεληθῶ πρὸς καιρὸν τὰ ξένα  
χρήματα.

— Καὶ τί χρήματα εἶνε αὐτά; ταρα-  
χῶδῶς ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Κλοπιμαῖα, ἡσύχως ἀπεκρίνατο ἡ  
θυγάτηρ.

— Σὺ τὰ ἐκλεψες;

— Ὅχι· ἐγὼ μόνον ἐπωφελήθην τὰ  
κλοπιμαῖα.

— Ἀλλὰ ποῖος τὰ ἐκλεψε;

— Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Καὶ ὁ κλέψας γνωρίζει ὅτι ἐπωφε-  
λήθης αὐτά;

— Ὅχι, οὔτε ὁ κλέψας, οὔτε κανεὶς  
εἰς τὸν κόσμον γνωρίζει, οὔτε θὰ μάθει  
τοῦτο.

— Λοιπὸν σὺ εἶσαι ὁ κλέπτης, κυρά  
μου!

Ἡ Λιουδμήλα ἐβάφη ὑπὸ χρώματος  
προσβληθείσης φιλοτιμίας καὶ ἀγανακτῆ-  
σεως.

— Διὰ ποῖαν μ' ἐκλαμβάνετε, μητέρα; ...  
Πῶς δὲν ἐντρέπεσθε! ... μὲ προσβάλλε-  
τε. . .

— Τρού! . . . Μήτ' ὁ διάβολος δὲν σὲ  
καταλαμβάνει! εἶπεν ἡ μήτηρ πτύουσα  
μετ' ἀγανακτῆσεως, καὶ φορέσασα τὰς εὐ-  
μαρίδας τῆς, ἤρξατο βαδίζουσα μετὰ τα-  
ραχῆς ἐν τῷ θαλάμῳ.

— Ἐννοεῖτε περὶ τίνος πρόκειται, ἐξ-  
ηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα· κλοπιμαῖα  
χρήματα, ἀνεξαρτήτως τῆς γνώσεως καὶ  
τῆς θελήσεώς μου, ἐκομίσθησαν εἰς τὴν  
κατοικίαν μου, καὶ ἐκρύβησαν ὑπὸ τοῦ  
ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἐκλεψεν αὐτά,  
ἐννοεῖτε;

— Ἔστω, ἐννοῶ. Ὡστε σοὶ τὰ ἔφεραν  
διὰ νὰ τὰ φυλάξης;

— Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, ἄλλὰ ἀνευ ἀ-  
ἀποδείξεώς τινος ἐκ μέρους μου, καὶ ἀνευ  
ἐξηγήσεως, ὅτι ἐκομίσθησαν κυρίως χρή-  
ματα ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ, ἀγγελέ μου. Ἀλλὰ σὺ, πῶς  
ἔμαθες, ὅτι ἦσαν χρήματα, καὶ ὅτι, ἀ-  
κόμη ἦσαν κλεμμένα;

— Τοῦτο πλέον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐ-  
φευρετικότητά μου· γνωρίζω ὅμως ὅτι  
τὰ χρήματα ταῦτα δὲν εἶνε καθαρὰ, καὶ  
ὅτι ὁ κλέπτης, κατ' οὐδένα λόγον δύνα-  
ται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἐναντίον μου, καὶ  
ἀν ἀκόμη ἦτο βέβαιος, ὅτι ἐγὼ ἐπωφε-  
λήθην τὰ χρήματα ταῦτα, καὶ, ἐν πάσῃ  
περιπτώσει, κατέχω τὸν κλέπτην εἰς χεῖ-  
ράς μου· ὅ,τι θελήσω τὸν κάμνω! ἐννο-  
εῖτε;

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, κοπελούλα μου! πῶς  
νὰ μὴν ἐννοήσω! μετὰ χαρᾶς ἐπρόφερε  
συναίνεσασα ἡ μήτηρ. Τόσα χρήματα!  
Χορατεύεις, πεντακόσους χιλιάδες! Θαρ-  
ρῶ, πῶς ἂν μοῦ ἐτύχαιον κ' ἐμένα, κ' ἐγὼ  
θὰ ταῖς ἐκλεπτα! Δὲν εἶνε, νὰ εἰπῆς,  
πέντε ρούβλια! Διὰ τὸσον ποσόν, εἰμπο-  
ρεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀμαρτία στὸ λαι-

μό του. Ἀλλὰ μήπως εἶνε καὶ ἀμαρτία!  
Αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ στέλλῃ ὁ ἴδιος  
ὁ Θεὸς εὐτυχίαν εἰς τὸν πτωχὸν ἀνθρω-  
πον. . . Καὶ τί κυρίως σκοπεύεις νὰ κάμῃς  
τώρα, Λιουδμηλάκι;

— Δι' ἐμὲ σκοτίζεσθε; ἔχω ἐγὼ, οὐ,  
τόσα μεγάλα σχέδια, ἀκριβῆ καὶ καλὰ  
σχέδια! αἰνιγματωδῶς πῶς καὶ μετὰ πε-  
ποιθήσεως εἰς ἑαυτὴν εἶπεν ἡ Λιουδμήλα,  
διδουσα νὰ ἐννοήσῃ τὴν βαρῦτητα καὶ  
σημασίαν τῶν προθέσεων καὶ σκέψεών της.

— Ἀλλ' εἰς τὴν μητέρα σου εἰμπορεῖς  
νὰ τὰ εἰπῆς, ἀγγελέ μου· ἐγὼ δὲν εἰμαι  
ξένη, εἰμαι συγγενῆς σου.

— Ἔχετε ὑπομονήν, θὰ σὰς τὰ εἰπῶ,  
ὅταν ἔλθῃ καιρὸς. Νομίζω ὅτι μόνη σεὶς  
ἐν τῷ κόσμῳ θὰ μνηθῆτε εἰς τὰ σχέδιά  
μου, καὶ οὐδεὶς ἄλλος θὰ μάθῃ τι.

— Σ' εὐχαριστῶ, Λιουδμηλάκι! ὡς  
μητέρα καὶ ὡς φίλη, σ' εὐχαριστῶ! Κύτ-  
ταξε ὅμως! μὲ μίαν συμφωνίαν! ὑπέλα-  
βεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· εἰς ὅλα θὰ σοῦ  
εἰμαι πιστὸς βοηθός, καὶ σὺ δύνασαι νὰ  
βασισθῆς ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἐπὶ βράχου· ἀλλ' ἂν,  
ὁ Θεὸς φυλάξοι, ἀπὸ περιστάσεις τινὰς  
ἡ ὑπόθεσις καταστήσῃ εἰς τὰ δικαστή-  
ρια, πρῶτον πάντων πρέπει ν' ἀπαλλα-  
χθῶ ἐγὼ· καὶ οὔτε εἶδα, οὔτε 'ξέρω' κάμε  
καλὰ! Σὺ θὰ μὲ ἀπομακρύνῃς καὶ νὰ μὴ  
μὲ 'μπλέξῃς. Τοῦτο θὰ εἶνε καὶ ἀμαρτία  
ἀπὸ τὸν Θεόν, νὰ περιπλέξῃς τὴν μητέρα  
σου.

— Τί εἶν' αὐτά, μητέρα! μετ' εὐγε-  
νοῦς ἀγανακτῆσεως διεμαρτυρήθη ἡ Λιουδ-  
μήλα.

— Ὅχι, σοῦ τὸ λέγω τοῦτο, ἀγγελέ  
μου, ἔσπευσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μήτηρ· διότι  
τὸ δικαστήριον βλέπον τὴν νεότητά καὶ  
τὴν ὠραιότητά σου, εἰμπορεῖ καὶ νὰ σὲ  
ἀθώωσῃ, διὰ τοῦτο καὶ σὺ δὲν ἔχεις νὰ  
τρομάξῃς· τόσον· ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἰμαι νέα  
καὶ ἔχασα καὶ τὴν εὐμορφιά μου, ὥστε  
ὀλιγώτερον εἰμπορῶ νὰ ἐλπίζω εἰς τὴν  
συγκατάθεσιν· δι' αὐτὸ καὶ μόνον. . . Καὶ  
εἰς κάθε περίπτωσιν θὰ μὲ τραβοῦν, θὰ  
μὲ ἀνησυχοῦν, κ' ἐγὼ εἰμαι γυναῖκα ἀδύ-  
νατος καὶ νευρικῆ καὶ θὰ μοῦ εἶνε βρῦ-  
διὰ τοῦτο, κάμε ὅπως γνωρίζεις, ἐμένα ὅ-  
μως πρέπει νὰ μὲ ἐξασφαλίσῃς, ἄλλως  
αὐτὴν τὴν στιγμήν δίδω τὴν παραίτησίν  
μου! Ἐγὼ δὲν εἰμαι καμμιά αἰσχροκερ-  
δῆς καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τὸ ξένο, ἀλλὰ μόνον  
καὶ μόνον διὰ τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς ἐσὲ  
ἀγάπην μου.

— Ἦσυχάσατε, οὔτ' ἐμέ, οὔτε σὰς θὰ  
ἐνάξουν εἰς τὸ δικαστήριον! μετ' ἐλαφρᾶς  
ἀγανακτῆσεως εἶπεν ἡ κόρη· σεὶς νομί-  
ζω, πράγματι, ἐφαντάσθητε ὅτι ἐγὼ εἰ-  
μαι ἀπαταιῶν, κλέπτρια καὶ σὰς προσκα-  
λῶ νὰ κλέψωμεν μαζύ. Νὰ σὰς εἰπῶ, κα-  
λὴν ιδέαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ! εἰμπορῶ νὰ  
σὰς εὐχαριστήσω! . . . Λησμονεῖτε ὅτι οὐ-  
δεὶς, πρῶτον πάντων, ἔχει νὰ κάμῃ ἐναν-  
τίον μας ἀγωγὴν, θερμῶς ἀνέλαβε νὰ κα-  
ταπέσῃ ἡ Λιουδμήλα. Ὅτι ἐκεῖνος, ὅ-  
στις ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, πρέπει νὰ  
καταστρέψῃ ἑαυτόν, καὶ ὅτι ἐκτὸς ὅμων  
οὐδεὶς γνωρίζει τι, οὔτε ὑποπτεύει, καὶ  
τέλος. . . τέλος ὁ μόνος ἀνθρώπος, ὅστις

δύναται νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν  
αὐτὴν, εἰμ' ἐγὼ, μόνη ἐγὼ καὶ οὐδεὶς  
ἄλλος! Σὰς ἀρκεῖ τοῦτο;

Ἡ μήτηρ ἔσπευσε νὰ περιπτυχθῇ καὶ  
κατασπασθῇ τὴν θυγατέρα της. Διὰ τοῦ  
διαθήματος τούτου ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτηε  
παρ' αὐτῆς συγχώρησιν καὶ συμφιλίωσιν.

— Λιουδμηλάκι μου! Ἀγάπη μου!  
τροφερῶς καὶ συγκινητικῶς ἔλεγεν αὐτὴ  
ἐν μέσῳ ἐναγκαλισμῶν καὶ φιλημάτων.  
Εἶσαι ἡ μόνη μου χαρὰ, ἡ μόνη μου πα-  
ρηγορία, τὴν ὁποίαν μοῦ στέλλει ὁ Θεὸς  
διὰ τὸ γῆρας μου! . . . Ὅ,τι θέλεις. . . ὅτι  
θέλεις κάμνω δι' ἐσένα! . . .

— Ἴδου λοιπὸν, μητέρα, εἶπεν ἡ Λιουδ-  
μήλα διακόπτουσα τὸν κατακλυσμὸν τῶν  
τροφεροτήτων της· κρύψετε αὐτὰ τὰ χρή-  
ματα προσωρινῶς· ἀλλὰ κρύψτε τὰ οὐ-  
τως, ὥστε, ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ὅμων, οὐδεὶς  
ἄλλος εἰς τὸν κόσμον νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὰ  
ἔχετε σεὶς καὶ νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν κρύπτην  
τῶν. Ἄν γνωρίζετε νὰ φυλάξετε πιστῶς  
καὶ τιμῶς τὸ ἀπόρητόν μου, τότε καὶ  
δι' ἐμὲ καὶ δι' ὅμων θὰ εἶνε καλόν, πολὺ  
καλόν, μητέρα! συνεπλήρωσεν ἡ Λιουδ-  
μήλα γαργαλίζουσα καὶ εὐελπίζουσα αὐ-  
τὴν διὰ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ ἀπατηλοῦ  
μέλλοντος.

— Εἰμαι πρόθυμος νὰ πράξω τὸ πᾶν  
δι' ἐσὲ! ἔτι ἀπαξ ἐπεβεβαίωσεν ἡ μήτηρ·  
Κάμνω τὰ πάντα, καὶ εἰμαι βεβαία, ὅτι  
δὲν θὰ μὲ ἀφίσῃς, δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς  
ὑστερον ἀπὸ τόσα πλούτη. . . δὲν εἶνε ἀ-  
μαρτία νὰ ἐξασφαλίσῃς πληρέστατα τὰ  
γυθατεῖά μου. . . Ἐγὼ πολλά, βέβαια, δὲν  
ἐπιθυμῶ, σὺ ὅμως, δι' ὅσην ἀγάπην σου  
ἔχω, καὶ διὰ τὰς σημερινὰς ἀκόμη ἐκ-  
δουλεύσεις μου· χρεωστεῖς νὰ δώσῃς εἰς  
τὴν μητέρα σου· τοῦτο καὶ ὁ Θεός, καὶ  
ἡ συνείδησίς σου τὸ ὑπαγορεύει, ἂν εἶσαι  
χριστιανὴ καὶ καλὴ κόρη.

Ἡ Λιουδμήλα θερμῶς εὐέλπισεν αὐ-  
τὴν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν  
ὑπηρεσίαν, καὶ μετέδωκεν ἀπὸ χειρὸς εἰς  
χεῖρα τὴν βρετῆαν αὐτῆς δέσμη.

Εἰς τὴν θέαν τοιοῦτου ποσοῦ χαρτονο-  
μισμάτων, ἐσπινθηροβόλησαν οἱ ὀφθαλ-  
μοὶ καὶ ἔτρεμον αἱ χεῖρες τῆς πρῶν ὀρ-  
χηστρίδος.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε χρήματα! ; . . .  
τεταραγμένη ἀνέκραξεν αὐτὴ, μετ' ἐπι-  
πλήξεως καὶ δυσπιστίας συγχρόνως. Μή-  
λοτσα! ἀγγελέ μου! καὶ εἶνε χρήματα  
ὅλα αὐτά! ; !

— Καὶ μήπως δὲν τὰ βλέπετε μόνη  
σας, μητέρα; ἐμειδίασεν ἡ Λιουδμήλα.

— Βλέπω, φίλη μου, βλέπω καὶ τὰ  
πιάνω· ἀλλ' οὔτε τὰ μάτια μου, οὔτε  
τὰ χεῖρα μου πιστεύω. . . Καὶ ὅλα αὐτὰ  
θὰ γίνουν ἰδικὰ μας! . . . ἰδικὰ μας! . . . Θεέ  
μου! . . . Μήλοτσα, θὰ τὰ κρύψω ἐπάνω μου·  
θὰ κάμω ἕνα δερμάτινον σάκκον δι' αὐτά,  
στερεόν, δυνατὸν καὶ θὰ τυλίξω τὰ λω-  
ρία του γύρω εἰς τὴν μέσην μου νὰ τὸν  
φορῶ. . . μάλιστα οὔτε τὴν νύκτα νὰ τὸν  
βγάξω ἀπ' ἐπάνω μου. . . γιὰτὶ ὁ Θεὸς  
φυλάξοι, πῶς εἰμπορῶ νὰ κρύψω εἰς τὸ  
κομὸ τὸσον θησαυρό! Ἐβγαίνεις ἀπὸ τὸ  
σπίτι, κ' ἐξαφνα τυχαίνει ἡ πυρκαϊά, ἡ



κανέναν κλέπτην. . . "Όχι, καλλίτερα νὰ τὰ ἔχω ἐπάνω μου" παντοῦ καὶ πάντοτε θὰ τὰ ἔχω μαζὺ μου. . . "Ἄχ, Θεέ μου, τώρα οὔτε ὕπνος πλέον θὰ μὲ πέρνει μὲ αὐτὰ. . . θὰ φοβοῦμαι. . . θὰ τὰ φυλάττω. . . Διὰ τοῦτο ὁμως σὺ θὰ εἶσαι ἡσυχος" μένουν εἰς πιστὰς χεῖρας, φίλη μου!

— "Ἀλλὰ σταθῆτε! διέκοψεν αὐτὴν ἡ Λιουδμηῆλα· πρέπει ἀκόμη νὰ πάρω ἀπὸ μέσα κάτι τι. . . Μὴ ἀνησυχῆτε· δὲν εἶνε τίποτε, εἶνε ὅπως διόλου ξένον δι' ὑμᾶς, εἶπεν αὐτὴ προειδοποιούσα τὴν μητέρα της καὶ ἀναζητήσασα μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας λογαριασμὸν καὶ τὴν σημείωσιν τῶν χρηματικῶν ποσοτήτων τῶν γεγραμμένων διὰ χεῖρὸς τοῦ μακαρίτου Βελτίσσεφ, ἔκρυψεν αὐτὰ μετὰ προφυλάξεως ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν της, καὶ ἤρξατο ἐνδυομένη.

— Φεύγεις πλέον; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ βλέπουσα αὐτὴν ἐτοιμαζομένην· λοιπὸν ὑγείαινε, ὠραία μου! ἔλα κοντὰ μου νὰ σὲ εὐλογήσω καὶ σὲ ἀσπασθῶ. Ὁ Θεὸς μαζὺ σου!

Καὶ χωρὶς ν' ἀφίση ἐκ τῆς ἀριστερᾶς χεῖρὸς τὸ χρηματόδεμα, ὅπερ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἤρξατο μετ' εὐλαθείας σταυροκοποῦσα τὴν Μήλοτσκά της, ψιθυρίζουσα εὐχὰς τινὰς καὶ μετὰ ταῦτα ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ τρυφεροῦ καὶ μητρικοῦ ἀσπασμοῦ.

Θ'

## Ἡ Εἰρήνη Βελτίσσεφ.

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα Βελτίσσεφ διήλθε τρομερὰν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ὁ ἐξ-ἀδελφὸς αὐτῆς Πλάτων, παραλαβὼν τὸν δερμάτινον αὐτῆς σάκκον. Συνησθάνετο ὅτι φρικῶδες ἐτελέσθη πρᾶξις ἀμετακλήτως, ἀποτελεσματικῶς, καὶ ὅτι οὐδεμίαν δύναμιν ὑπάρχει ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ, δυναμένη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός. Συνησθάνετο ὅτι μὲν βήματα τινὰ, δύο-τρεῖς θαλάμοι χωρίζουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου, ἐν ᾧ κεῖται ὁ νεκρὸς αὐτῆς σύζυγος, καὶ ἡ συναίσθησις αὐτὴ ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς φρικῶδες ψῦχος. Κεκαλυμμένη διὰ μανδηλίου, χρώματος ἀμαυροῦ, συνεσπειρωμένη, ἔκειτο ἐπὶ ἀνακλινητῆρος, προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφοβεῖτο νὰ κινηθῆ, ἐφοβεῖτο ν' ἀνοιξῇ τὰ βλέφαρά της. Ἐφρατζετο, ὅτι δὲν ἦτο μόνη, ὅτι ὑπάρχει τις παρῶν, ἀόρατος· ἀλλὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ὁποίου αἰσθάνεται ἐναργῶς! «Εἶν' ἐκεῖνος. . . εἶνε τὸ πνεῦμά του, ὅπερ ἴσταται ἀνωθὲν μου», ἐπήρξατο εἰς τὴν κεφαλὴν της, ἡ αὐτὴ ἀείποτε ἐπίμονος ἰδέα. Ἐφρατζετο ὅτι, ἂν ἀποκαλύψῃ τὸ οὖς, ἐκεῖνος, θὰ ψιθυρίσῃ εἰς αὐτὸ φρικῶδες τινα λέξιν· ἂν ἀνοιξῇ τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἴδῃ κάπου, εἰς γωνίαν τινὰ, εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ θαλάμου τούτου, τὸ ἐπιτιμοῦν φάσμα τοῦ συζύγου της· ἂν κινηθῇ

μόλις, θὰ περιβάλλῃ αὐτὴν ψυχρὰ καὶ νεκρὰ ἀγκάλη. Ὁ ἐλάχιστος θροῦς, μὲν ἀκούομενος κρότος, μὲν αἰσθητὸς τριγμὸς τῶν ἐπίπλων ἢ τοῦ ψηφιδωτοῦ δαπέδου, ἢ ἐν γένει εἰς ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων σχεδὸν ἀνεξηγήτων ἐλαφρῶν ἤχων, οἵτινες συχνάκις ἀκούονται ἐν τῇ βαθείᾳ σιγῇ, ἠνωμένη μετὰ τοῦ σκότους, προὔξεναι τῇ Εἰρήνῃ Βελτίσσεφ ρίγος πανικοῦ τρόμου. Εἰς ἕκαστον παρόμοιον ἤχον ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαυεν αἰφνης πάλλουσα καὶ ἐπάγωνεν, ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διέτρεχον νευρικὰ σπαδῶνες, καὶ ὅλη ἀπεψύχετο ἐν ἀπολιθῶσει ἀνυπολογίστου τρόμου. «Εἶνε ἐκεῖνος. . . εἶνε τὸ πτώμα του», ἐφρατζετο εἰς ἕκαστον θροῦν εἰς ἕκαστον τριγμὸν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

## Εἰς τὸ προσέχεις:

## ΕΓΓΑΜΟΣ Ἡ ΑΥΤΟΧΕΙΡ.

Διήγημα

GABRIEL DANTRAGUES

FERNAN CABALLERO

## ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

— "Ἄ! εἶνε ὁ Διέγος, ὁ Διέγος ὁ μελαγχολικός, ὅστις ἦλθε ἀπὸ τὸ Δὸς Ἐρμάννας. Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολῦτιμος κατὰ κτησίαν, Παστόρα, ἂν ἠδυνήθη νὰ προσελκύσῃ ἐν βλέμμα, ἀλλὰ θὰ εἶσαι περισσό-τερον ἰκανὴ καὶ εὐτυχῆς ἂν δυνηθῆς ν' ἀποσπάσῃς ἐν μειδιάματά σου. Ὁ πατήρ του ἐδολοφονήθη καὶ ἡ μήτηρ του ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης. Ἦτο πολὺ μικρὸς τότε. ἀλλὰ ἡ διπλῆ αὐτῆ δυστυχία, τόσον πολὺ τὸν ἐτάραξεν, ὥστε ἔμεινεν ἕκτοτε μελαγχολικός καὶ σκεπτικός, καὶ οὔτε τὸν εἶδε ποτὲ κανεὶς γελῶντα.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν, ἐπανελάθεν ἡ ἄλλη ἐξαδέλφη, ὅτι ὁ ἔρως νικᾷ ὅλα τὰ αἰσθήματα;

— Κάμε τον νὰ σ' ἀγαπήσῃ, Παστόρα, αὐτὸ θὰ σὲ τιμῆσῃ πολὺ· ἔπειτα μήπως ὁ νέος μελαγχολικός δὲν εἶνε ὠραιότερος ἀκόμη καὶ τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ;

— Ἐκεῖνος πιθανὸν νὰ εἶνε ἅγιος Σεβαστιανός, σὺ ὁμως εἶσαι ἅγιος Ἰωάννης καὶ βλέπεις ὄνειρα. . . Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν Διέγο. . . Οὔτε αὐτὸς μὲ γνωρίζει. . . Ἀφήσετέ με λοιπὸν ἡσυχον ἂν θέλετε νὰ μὴ θυμώσω.

» Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν

αὐτὴν, προητοιμασθῆσαν διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας. Ἡ Παναγία, ἡ ἐπιλεγομένη Παρηγορήτρια, εὐρίσκεται εἰς παρεκκλήσιον τι, ἐν τῷ μέσῳ ὠραίου δάσους ἐλαιῶν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Οὐτρέρας.

» Ἡ παράδοσις διηγεῖται ὅτι ἡ Παναγία αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχαιότερα εἰκὼν εὐρίσκεται εἰς Ἐσρές, μετεφέρθη ὑπὸ ναυτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο εἰς ὀνόματι Ἀδόρνος, ἐκ τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ Μόντε-Ζίλ. Ἐνθ' ἔμελλον νὰ ἀπολεσθῶσι εἰς φοβερὰν τρικυμίαν, ἐγονυπέτησαν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν Παναγίαν. Ἀμέσως τὰ κύματα ἡσύχασαν καὶ διανοιχθέντα ἀφήκαν εὐσεβάτως διόδον εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ὁποίαν ἄλλα κύματα ὀπισθεν ἀπώθουν ἡσύχως πρὸς τὸ πλοῖον. Οἱ ναῦται ἐδέχθησαν μετὰ θάμβους τὴν εἰκόνα καὶ ὅτε ἀπεβίβασθησαν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς, μετέφερον τὴν εἰκόνα ἐπὶ μικρᾶς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων βοῶν εἰς Ἐσρές. Οἱ τέσσαρες βόες, οἵτινες ἔσυρον τὴν ἀμάξαν, ἀπέθανον μὲν τὸς ἀπέλευσαν.

» Εὐθὺς ἔκτισαν διὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, παρεκκλήσιον καὶ βωμὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Δομίγγου. Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ βωμοῦ, ἡ ἀμάξα καὶ οἱ βόες χρησιμεύουσιν ὡς ὑπόβαθρον τῆς Ἀγίας εἰκόνας ἐξ ἀργύρου καθαρῷ.

» Ἡ ἐν Οὐτρέρα εἰκὼν τῆς Παναγίας φέρει εἰς τὴν χεῖρα πρὸς ἀνάμνησιν ἀργυροῦν πλοῖον.

» Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ταξιμόν της ἡ Παστόρα, τῇ ἔδωκαν γηραιὸν ὄνον, ὅστις ὀνομάζεται Μοχίνος. Ὁ Μοχίνος ἔκαμε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κυρίαν του νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ὁ πρωϊνὸς αὐτὸς περίπατος διόλου δὲν τὸν εὐηρέσκει, ἀλλὰ ματαίως. Τῷ ἔθεσαν τὸ ἐπίπτιον εἰς τὴν ράχιν καὶ ἡ Παστόρα ἐπήδησεν ἐλαφρὰ ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Μοχίνος, περισσότερον δύσθυμος παρά ποτε, κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὰ ὦτα, ἔρριψε βλέμμα ἐπιθυμίας πρὸς τὸν σταυλὸν του καὶ ἠκολούθησε μετὰ πείσματος τὸ καραβάνιον.

» Ὅταν ἔφθασαν, ἔδεσαν τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἐλαίας καὶ ἀφήκαν ἐλευθέρους τοὺς ὄνους. Ὁ Μοχίνος, ἐπῆγε ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, εἰς τινα ἀπόστασιν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ δῶτα του ὦτα, διήθυνε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ κύριοί του, ἐξήτασε τί συνέβαιναν ἐκεῖ, καὶ ἔπειτα, βέβαιος πλέον ὅτι πάντες εἰσῆλθον εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἐστράφη ἀδιαφόρως καὶ, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους του, ἔλαθεν ἡσύχως τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου.

» Ἐν τούτοις ἡ Παστόρα καὶ αἱ φίλαι της ἤκουσαν τὴν λειτουργίαν, προσηυχῆθησαν καὶ προεγεματίσασαν ἐπὶ τῆς χλόης ἄδουσαι καὶ γελῶσαι.

» Εἶνε πλέον ὦρα νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Οὐτρέραν, εἶπον αἱ μητέρες· ἡ νύξ προχωρεῖ γρηγορωτέρα ἀπὸ τοὺς ὄνους μας καὶ θὰ μᾶς καταλάβει εἰς τὴν ὁδόν.

• Οἱ ἄνδρες ἔσπευσαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν ζώων.

• Ἐ! Μοχίνε, Μοχίνε! ποῦ εἶσαι λοιπόν; Κατηραμένα τὰ αὐτιά σου, τὰ ὄποια, ἂν καὶ τόσῳ μακρὰ, δὲν σοῦ χρησιμεύουν εἰς τίποτε. Μοχίνε...

— Τίποτε.

— Θεέ μου, εἶπον αἱ γυναῖκες, πῶς θὰ κάμωμεν τώρα. Πῶς ἡ Παστόρα θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον της.

• Ὅλοι οἱ ἄνδρες, οἵτινες εἶχον ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν, ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὰς γυναῖκας, τὰς μητέρας ἢ τὰς ἀδελφάς των.

• Σενόροι, εἶπε νεανίας τις, εὔρον ἐγὼ ἕνα τρόπον νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα. Ὁ Διέγος Καλλᾶδος! εἶνε ἐδῶ καὶ αὐτὸς ἦλθε μόνος του.

— Διέγο, Διέγο, ἐκράυγασαν οἱ νέοι τρέχοντες πρὸς αὐτόν, ὁ ὄνος τοῦ κύρ Βλάση ἔφυγε χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν Παστόραν. Τὸ ἄνθος λοιπὸν τῆς Σιέρρας ἀπὸ τὸ ἵππικὸν κατέβη τώρα εἰς τὸ πεζικόν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν πάρῃς σὺ εἰς τὸν ὄνον σου.

• Ὁ Διέγος ἐταράχθη καὶ ἠρρυθρίασε.

• Τέλος ἀπεκρίθη δισταζών :

— Ὁ ἵππος μου εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν της.

• Μετ' ὀλίγον ἡ Παστόρα ἐπήδησεν ἐλαφρὰ καὶ εὐθυμος εἰς τὴν ράχιν τοῦ ζώου. Μετ' αὐτὴν ἀνῆλθε καὶ ὁ μελαγχολικὸς νέος καὶ ἡ χωρική ἐλευθέρως διεπέρασε τὸν βραχίονά της περὶ τὸ στήθος τοῦ νέου καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ.

• Ἐξέκίνησαν τέλος καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ταχύς ἵππος τοῦ Διέγου εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀπόστασιν πρὸ τῶν ἄλλων.

• Ὁ Διέγος Μένας, ὅστις εἰς τὸ χωρίον ἦτο γνωστὸς ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Διέγος ὁ Καλλᾶδος, ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν εἰκοσι ἑξ ἑτῶν, ὑπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐντύπωσιν τῆς φρικώδους σκηνῆς, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι παρέλυσε ὅλα του τὰ αἰσθήματα καὶ ἀφῆκε μόνον τὴν θλίψιν καὶ τὴν φρίκην.

• Μόλις συνήνησε τὴν ὠραίαν ἐκείνην νεάνιδα, τόσῳ ὠραίαν καὶ γλυκεῖαν, τῷ ἐφάνη ὅτι ὠραία ἡμέρα ἀνοίξεως διεγέλασε εἰς τὸν διαρκῆ χειμῶνα τῆς ζωῆς του.

• Οἱ δύο νέοι διέμειναν σιωπηλοί.

• Τέλος ὁ Διέγος πρῶτος εἶπε :

— Θὰ μείνετε πολὺ ἀκόμη ἐδῶ ;

— Ἐνα μῆνα.

— Πολὺ ὀλίγον.

— Θὰ φανῇ πολὺ εἰς τὸν πατέρα μου.

— Ὑπάρχουν ἄρα γε καὶ ἄλλοι, οἵτινες περιμένουν τὴν ἐπιστροφήν σας ;

— Δὲν πιστεύω.

— Δὲν ἀγαπᾶτε κανένα ;

— Ἄ! ὄχι.

— Δὲν ἔχουν λοιπὸν ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ χωρίον σας.

— Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἔχω ὧτα ν' ἀκούω ;

— Τότε θὰ εἴσθε πολὺ δύσκολος.

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις ἢ μάλλον εἶνε δύο ἀπάντησεις ἀντίθετοι.

1 Ὁ σιωπηλός, ὁ μελαγχολικός.

— Αὐτὸ σας ἐνδιαφέρει ;

— Ἴσως.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν οὔτε μίαν ἀπάντησιν δὲν μοῦ δίδετε.

— Βιάζεσθε λοιπὸν πολὺ νὰ εἰπῆτε ὄχι ;

— Καὶ σεῖς τόσο πολὺ διὰ νὰ ἐπιτύχητε ἔναι ;

— Τέλος οὔτε μίαν ἐλπίδα δὲν δίδετε ;

— Δὲν σας τὴν ἀφαιρῶ.

— Μὲ γνωρίζετε ;

— Ναί, σεῖς ;

— Ναί, μοὶ εἶπε περὶ ὑμῶν ἡ καρδιά μου. Θέλετε νὰ εἴσθε τὸ ἄστρον μου.

— Δὲν θέλω τίποτε, οὔτε νὰ εἶμαι οὔτε νὰ μὴ εἶμαι.

— Θέλω τὴν συγκατάθεσίν σας.

— Ἡ συγκατάθεσις δὲν ζητεῖται, ἐπιτυγχάνεται.

— Πῶς ;

— Αὐτὸ δὲν λέγεται, μαντεύεται.

• Ἐφθασαν.

— Ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Διέγος συγκεκνημένος, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ θεοῦ σας ἔν παραθύρον πρὸς τὴν ὀπισθεν μικρὰν ὁδόν. Ὅλ' ἀνοίξετε ;

— Ὅλ' ἰδωμεν.

— Νὰ ἐλπίζω ;

— Ἰδέτε λοιπὸν, ἀκόμη δὲν εἶνε εὐχαριστημένος, εἶπεν ἡ Παστόρα ἀφιπεύουσα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ ἵππος σας τρέχει ἀρκετὰ.

— Ναὶ πολὺ, δυστυχῶς.

• Ἡ Παστόρα τὸν ἐχαίρετισε τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ εἰσῆλθε τρέχουσα εἰς τὴν οἰκίαν της.

• Ὁ Διέγος ἀπεμακρύνθη φέρων τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ καρδίᾳ.

• Μετὰ τινα χρόνον ὁ γέρον Ἄνταμουχος ἦλθε νὰ παραλάβῃ τὴν Παστόραν. Ἐρωτῶν τὰς νεάνιδας τοῦ χωρίου, ἐπληροφορήθη τὰ τοῦ ἔρωτος τῆς βαπτιστικῆς του.

— Ἐτσι λοιπὸν, Παστορίλλα, τῇ εἶπε θωπευτικῶς, φαίνεται ὅτι ἐτρέλλανες τὸν Διέγον τὸν μελαγχολικόν. Καὶ τὴν νύκτα εἰς τὸ παράθυρον...

• Ἡ Παστόρα ἔκαμε χάριεν κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἀπεκρίθη :

• Εἴσθε ἄρα γε ὁ μάγος Μερλῖνος ἢ μήπως ἔχετε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γαλῆς καὶ βλέπετε τὰ παράθυρα, τὰ ὅποια ἀνοίγονται εἰς τὸ σκότος ;

— Καὶ σὺ λοιπὸν νομίζεις ὅτι κρατεῖς τὴν ράβδον τοῦ Μερλῖνου, ἢ ὅποια καθιστᾶ τοὺς ἀνθρώπους ἀφανεῖς ; Ἄλλὰ πάντοτε ἦσο μυστηριώδης, ὡς μικρὸν κουτίον κλειδωμένον. Ἐ! λοιπὸν τί εὐρίσκεις ἄξιον θαυμασμοῦ ἂν ὁ Διέγος ὁ σιωπηλὸς ἀγαπᾷ τὴν Παστόραν, τὸ ἄνθος τῆς Σιέρρας, τὴν τόσῳ ὠραίαν.

— Ὠραίαν! μὲ εἰρωνεύεσθε.

— Δὲν εἴσαι λοιπὸν ὠραία.

— Ὅχι βέβαια.

— Λοιπὸν πῶς σ' ἀγαπᾷ ὁ Διέγος ;

— Ἡ καλωσύνη του.

— Παιδί μου, ἐγὼ ἔκαμα πλέον τὰς σκέψεις μου. Ὁ Διέγος εἶνε λαμπρὸς νέος, τίποτε δὲν ἔχει κακόν. Δύνασαι νὰ τοῦ

εἴπῃς ὅτι θὰ ζητήσω τὸν πατέρα του νὰ συνεννοηθῶμεν.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γείνη, ἀπεκρίθη ἡ Παστόρα.

— Καὶ διατί, παρακαλῶ ; ἠρώτησεν ὁ γέρον Ἄνταμουχος. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν, μεταξὺ τοῦ λαοῦ μάλιστα, εἶνε πολὺ ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν πρᾶγμα εἰς νέος ν' ἀγαπᾷ μίαν νέαν μὲ τὴν πρόθεσιν πάντοτε νὰ τὴν νυμφευθῇ.

— Γνωρίζεις ὅτι ὁ πατήρ του ἐδολοφονήθη.

— Ναί, ἀλλὰ τί σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ.

— Ὠρκίσθη νὰ μὴ νυμφευθῇ, νὰ μὴ γείνη εὐτυχής, ἂν δὲν ἐκπληρώσῃ τὸ καθικόν του, ἂν δηλαδὴ, δὲν παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν φονέα τοῦ πατρὸς του. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὠρκίσθη νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτέ.

— Μετὰ εἴκοσι εἶτα πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν γνωρίζει. Ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς θ' ἀπέθανε ἢ θὰ εἶνε εἰς τὴν εἰρκτήν, καὶ ἔπειτα θὰ ἐνθυμεῖται τόσῳ τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν ὁ Διέγος, ὁ ὁποῖος τότε ἦτο μόλις ἑπτὰ ἐτῶν. Ἄ, Παστόρα, ὁ ἐραστής σου εἶνε σχεδὸν τρελλός.

— Τί τὰ θέλετε ; ὁ Διέγος ποτὲ δὲν θ' ἀφήσῃ τὴν ιδέαν του· λέγει ὅτι ἡ ιδέα αὐτὴ τὸν κρατεῖ δεδεμένον καὶ ἀπελπίζεται μὲν, ἀλλὰ δὲν ὑποχωρεῖ.

— Ὅλ' ὑπάγωμεν λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον, νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Δὸν Ζοῦστον, ἴσως ἐκεῖνος κατορθώσῃ νὰ μεταπέισῃ τὸν Διέγον.

— Γνωρίζομεν, εἶπεν ὁ γέρον ἀποπερατώσας τὴν διήγησίν του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμέ, πόσον ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸν νέον αὐτόν, καὶ πόσον ἐκεῖνος σας σέβεται. Ἐλπίζομεν λοιπὸν ὅτι χάρις εἰς ὑμᾶς θ' ἀφήσῃ τὴν ιδέαν αὐτήν, ἢ ὅποια θὰ εἶνε ἡ ἰδική του καὶ τῆς κόρης μου ἢ καταστροφή. Νὰ τὸν νυμφεύσωμεν αὐτὸ θὰ εἶνε ὁ μόνος τρόπος ν' ἀπομακρύνῃ τὴν γελοῖαν αὐτὴν σκέψιν. Ἄς εὐρωμεν ἕνα θεολόγον, ὁ ὁποῖος νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ τάξιμον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πρὸ εἰκοσι ἐτῶν.

• Καὶ λέγων ταῦτα ὁ καλὸς γέρον ἠσπᾶσθη τὴν κλαίουσαν βαπτιστικὴν του μετὰ τρυφερότητος.

• Ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ ὅ,τι δυνθῶ ὑπὲρ τῆς ὠραίας νεάνιδος, ἣτις τόσῳ ἐλάτρευε τὸν ἐπίμονον Διέγον.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

## Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ

Διήγημα κατὰ μετάφρασιν.

Α'

Ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν ἦτο ἐκ τῶν μελῶν τῆς Λέσχης τῶν Ἐκκεντρικῶν.

Ἄφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη, ἀπηθύβεν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτή-



των, δι' ἧς ἐξητεῖτο, ὅπως ἕκαστος Ἄγγλος, δυσηρεστημένος ἐκ τῆς τύχης του, ἐγείρη ἀγωγὴν κατὰ τῶν γονέων του ἐπὶ ἀτυχεῖ γεννήσει.

Μετὰ τὴν νόμιμον τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐπίδοσιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον, διέσχισε τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ Κουμπερλάνδης μέχρι Δούβρου καὶ ἔφθασεν εἰς Παρισίους προτιθέμενος νὰ περιπατήσῃ μόνον ὄρας τινάς.

Ἄλλ' ἡ διαμονὴ του ἐπέξετάθη, ἐπελθούσης αὐτῷ τῆς ὄντως ἐκκεντρικῆς ιδέας νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους πρὶν ἢ συναντήσῃ τὴν ἀμαξάν ὑπ' ἀριθμὸν 1.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ θυγάτηρ του τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ μεγάρῳ του γράφουσα καθημερινῶς καὶ ἱκετεύουσα αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ.

Ὁ λόρδος ἔμενεν ἀμετάτρεπτος.

Ἄλλ' εἰς τὴν τελευταίαν τῆς θυγατρὸς του ἐπιστολὴν, ἀναγγελλούσης σοβαρὰν αὐτῆς ἀσθένειαν, ἡ ἐκκεντρικότης ὑπεχώρησεν εἰς τὸ πατρικὸν φίλτρον, καὶ οὕτω ἀφῆκεν ἡμιτελεῖ τὴν ἀλλόκοτον ἐπιθυμίαν τῆς συναντήσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἀμάξης, καίτοι ἐπὶ ἐπτὰ μῆνας καὶ δέκα ὀκτὼ ἡμέρας εὕρισκετο εἰς ἀδιάπαυστον περίπατον, καὶ ἐπανέκαμψεν εἰς τὸ μέγαρόν του τὴν 9 Ἰανουαρίου 1889, ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς μονογενοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς μίς Ἐλισάβετ.

Τρομερὰ ὄργῃ τὸν κατέλαβεν ὅταν, καλῶς ἔχουσα ἡ μίς Ἐλισάβετ, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ἔκλαυσεν ἐκ χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ ταύτοχρόνως τὴν ἠπέλιψε διὰ τὸ ψεῦδος τῆς.

— Ἐτοιμάσθητι, τῇ εἶπε, διότι μετὰ μίαν ὥραν ἐπιστρέφομεν ὁμοῦ εἰς Παρισίους.

Ἐσκέπτετο ἔτι τὴν ἀμαξάν ὑπ' ἀριθμὸν 1.

Ὁ ἀμαξηλάτης διετάχθη ν' ἀναμείνῃ.

Μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι λεπτῶν, ἡ μίς Ἐλισάβετ, ὡς ἀγγλῆς, εἶχεν ἐτοιμασθῆ. Ἀφ' οὗ ἐγευμάτισαν, παρῆλθε δὲ καὶ τὸ ἐξηκοστὸν λεπτὸν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἀνῆρχετο τὸν ἀναβαθμὸν τῆς ἀμάξης. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔκλειε τὴν θυρίδα, πτωχὸς τις τῷ ἔτεινε τὴν ἐκ τοῦ ψύχους ἀκίνητον σχεδὸν χεῖρά του.

Τὸ ψῦχος ἦτο ὑπερβολικόν. Ὁ πτωχός, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς ἔκλινεν ὡς ξυράφιον, ἡ ρίς του, ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ τζίν, τοῦ μόνου παρηγόρου τῶν Ἄγγλων δυστυχῶν, ὁ ἱματισμὸς του δυσκόλως περιεγράφετο, διότι ἔφερε φόρεμά τι, ὅπερ πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ραντιγκότα, κλειομένου διὰ καρφίδων μέχρις ἄκρου τοῦ λάρυγγος· τὰ γόνατά του ἠπειλοῦν ἐξοδὸν ἐκ τῆς περισκελίδος του, ἦτις ἀμφίβολον ἂν ἦτο ἐξ ὑφάσματος, οἱ δὲ πόδες του ἔπλεον μέσα σὲ δύο σκάφες· τέλος ἡ κεφαλὴ του ἐπεκαλύπτετο διὰ πύλου ἔχοντος τὸ τε σχῆμα καὶ τὰς διαστάσεις πίθου, καίτοι παρ' Ἄγγλους ἅπανα ἡ κομφορέπεια συνίσταται εἰς τὸν πύλον, ὡς εἰς τὰς Μασσαλιώτιδας εἰς τὴν κομφὴν ὑπόδησιν καὶ τὰ ἀρώματα.

Ὁ ἐπαίτης οὗτος ἐκαλεῖτο Ματθαῖος

μόνον, καθ' ὅσον τὸ οἰκογενειακόν του ἐπώνυμον voluntate sua τὸ ἐγκατέλειπεν.

Ὁ Ματθαῖος εἶχε λάβει παρὰ τοῦ λόρδου τὴν διαταγὴν νὰ παρουσιάζηται δις τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὸ μέγαρόν του διὰ νὰ τὸν ἐλεῆ· τὴν 9 Ἰανουαρίου, γενέθλιον ἡμέραν τῆς θυγατρὸς του, καὶ τὴν 3 Σεπτεμβρίου, ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Κρόμβελ.

Ἡ ἐλεημοσύνη ἐγένετο ὡς ἐξῆς· ἐπλήρου διὰ σεληνίων τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων τοῦ Ματθαίου, ὅπερ εἶτα ἐξέκένου εἰς τὸ πῖλόν του, οὕτινος τὸ ὑπόλοιπον κενὸν συνεπλήρου διὰ πεννῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἤρρεσκεν εἰς τὸν πτωχόν, οὕτινος τὰ ὑποδήματα καὶ ὁ πῖλος ἠῤῥξανον καταπληκτικῶς καθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν.

— Ὡ! Ματθαῖε, ἀνέκραξεν ὁ λόρδος, θὰ εἶνε ἡ 9 Ἰανουαρίου, ἀφ' οὗ ἦλθες.

— Μάλιστα, σὶρ.

Καὶ κατεμέτρησε τὸν τρέμοντα Ματθαῖον διὰ τοῦ βλέμματός, ὅπερ ἔσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ πύλου του.

— Βλέπω ὅτι ὁ πῖλός σου αὐξάνει τεραστίως εἰς ἐκάστην ἐπίσκεψιν, κατήντησε πῖθος, δὲν σὲ βαρύνει ἐπὶ τέλους; οὔτε καὶ νὰ μὲ ἀπατοῦν ἐπιθυμῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μὲ ἀναγκάζουν νὰ ἐλεῶ.

Ὁ Ματθαῖος ἔταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔστη ἀναυδος.

— Καὶ διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω αὐτὰ μόνον σοῦ δίδω.

Καὶ τῷ ἔρριψε νόμισμά τι.

Καὶ ὁ λόρδος διὰ τῆς θυρίδος ἐξηκούθησε νὰ παρατηρῇ τὸν κεραυνόπληκτον δυστυχῆ.

Ἀλλὰ ιδέα παράδοξος διήλθε τοῦ πνεύματός του.

— Ματθαῖε, ἀνέκραξε, Ματθαῖε, ὦσει κελῶν αὐτὸν μακρόθεν.

— Σὶρ!

— Ματθαῖε, ἀγαπητέ μου, Ματθαῖε, ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω εἰς τὰς χεῖράς σου μέγα ποσόν, ὅπερ νὰ σοὶ ἀνήκει. Ἡ ἀντίθεσις θὰ μὲ διεσκέδαζε. Δεῖξέ μου εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν καὶ θὰ σοῦ δώσω ἄλλας τόσας.

Καὶ ὅμως ἡ ὑπόσχεσις αὕτη δὲν ἦτο ἀπλοῦς ἀστεῖσμός, καθ' ὅσον ἡ ἐπιθυμία του ἦτο εἰλικρινεστάτη.

— Προμηθεύθητι τὸ ποσὸν τοῦτο, ἐπένελε, γνωρίζω ὅτι δὲν τὸ ἔχεις καθ' ὃ πτωχός, προμηθεύθητι αὐτὸ διὰ παντός μέσου, ἐκτός διὰ κλοπῆς καὶ ἀπάτης, διότι καὶ θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ σὲ πληρῶσω ἀμέσως. Προπάντων ἀπαιτῶ νὰ παρουσιασθῆς μόνος σου, οὐδεὶς νὰ σὲ συνοδεύῃ, οὔτε ὁ δανειστής, οὔτε ἕτερός τις νὰ ἐπιτηρῇ. Ἐκ τοῦ πύργου μου, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου πεδιάδος, διακρίνω ἐξ μίλλια μακρὰν πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον. Λοιπὸν, θὰ μὲ εἰδοποιήσῃς τὴν παραμονήν, θὰ ἀνέλθω εἰς τὸν πύργου μου καὶ θὰ ἐρευνήσω τὰ περίξ διὰ τοῦ τηλεσκοπείου μου. Σοὶ δίδω τριῶν μηνῶν προθεσμίαν, τοὔτεστι μέχρι τῆς 9ης Ἀπριλίου ἀκριβῶς Good mornig.

Καὶ μὴ ἀναμείνας ἀπάντησιν ἐβοήθησε τὴν μίς Ἐλισάβετ νὰ κατέλθῃ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του διὰ νὰ κλεισθῇ ἐπὶ τρεῖς μῆνας.

Ὁ Ματθαῖος ἀπεμακρύνθη ἀναυδος, ἀλλ' ἐσκέπτετο καὶ ἦτο τεταραγμένος.

— Καὶ θὰ τὸ κάμω! ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτόν, θὰ τὸ κάμω! εἴκοσι χιλιάδες λίρες! Ἀλλὰ τίς θὰ ἐμπιστευθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο; προσέθηκε, παρατηρῶν ἑαυτόν. Ἐὰν ἦτο εὐκολόν, ὁ λόρδος δὲν θὰ τὸ ἐπλήρωνε τόσον ἀκριβῶς. Εἴκοσι χιλιάδες λίρες! περιουσία ὀλόκληρος, δηλαδὴ θὰ ἔχω ἐπανωφόριον, δὲν θὰ κρούνω καὶ δὲν θὰ πεινῶ!

Φθᾶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἤρξατο ἀπαριθμῶν ἐκείνους, πρὸς οὓς πεποιθότως ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ. Ἠπατήθη πρὸς τινάς, ἀλλ' οἱ μὲν τὸν ἐπίασαν μὲ τὰ σάπια, οἱ δὲ τὸν ἐξέλαβον ὡς παράφρονα καὶ ἕτεροι τὸν κατήγγειλον εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὁ Ματθαῖος, ὡς πᾶς ἐπαίτης, ἐγίνωσκε καὶ τῆς Δημαρχίας αὐτῆς κάλλιον, τοὺς πλουσίους τῆς περιφερείας. Ἀλλ' ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ ἐλεοῦντες δὲν εἰσὶν, ὡς τὰ πολλὰ, καὶ οἱ πλοῦσιοι. Καὶ ἐν τούτοις, τίς θὰ ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν τιμιότητά του; Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε μόνον ν' ἀποτείνηται πρὸς τοὺς πλουσίους, ἀλλὰ, καὶ πρὸ πάντων, πρὸς τοὺς ἐκκεντρικούς.

Ἐπεσκέφθη γραίαν τινὰ λαίδην γνωστὴν διὰ τὰς ἐλεημοσύνας τῆς. Ἀκούσασα τὴν πρότασιν του ἠρήθη, ἡ ἐκκεντρικότης ὅμως τοῦ σὶρ Σρουδλιγγστάουν τὴν ἠρέθιζε κάπως. Τὸν συνεβούλευσε λοιπὸν νὰ ἐνδυσθῇ ὡς εὐπατρίδης, νὰ μεταβῇ εἰς Λονδίνον, νὰ καταλύσῃ ἐν ἐνὶ τῶν πρωτευόντων ξενοδοχείων καὶ νὰ δανεισθῇ τὸ ἀναγκαιῶν ποσὸν παρὰ τοῦ πρώτου τυχόντος, προσφερομένη ν' ἀναλάβῃ πάσας τὰς τοῦ ταξειδίου δαπάνας.

Τὸ μέσον ἦτο ἐξαιρετικὸν καὶ πρακτικόν, ἀλλὰ θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ἀπάτη, κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ σὶρ Σρουδλιγγστάουν.

Τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ἐπηκολούθησαν καὶ ἕτεραι καὶ ὁ δυστυχῆς Ματθαῖος ἀπηλπίζετο. Ἐφθασεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν, ὅτε ἀνεμνήσθη ἀρχαίου τινὸς φίλου, μένοντος ἐν Οὐάιτχαβόν. Διήνυσεν ἐπτὰ μίλλια πῆξ, τὸν εὔρε καὶ τῷ ἐξέθηκε τὴν ὑπόθεσιν.

Τί εὐτυχία! ὁ φίλος οὗτος ἐγίνωσκεν ἐκ φήμης τὸν σὶρ Σρουδλιγγστάουν, ὥστε ἡ ἀνέκδοτος αὕτη ἐκκεντρικότης οὐδόλως τὸν ἐξέπληξεν. Συνήνεσεν.

Συνήνεσεν ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους: ὁ φίλος του θὰ μετέβαινεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σρουδλιγγστάουν ὑπὸ τὴν ιδιότητα συγγενοῦς τινὸς τῶν ὑπηρετῶν, δν θὰ ἐπλήρωνε πρὸς τοῦτο, ὁ δὲ υἱὸς του θὰ τὸν συνάδευεν ἔφιππος μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, ὥστε, ἐν περιπτώσει ἀποδράσεως, νὰ συλληφθῇ ἀμέσως.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν σκληροὶ διὰ τίμιον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ ὀλοκλήρου περιουσίας καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπομείνῃ.

Καὶ ὄντως, τὴν 4 Ἀπριλίου, ὁ λόρδος

διὰ τοῦ τηλεσκοπίου παρατήρησε μέλαν τι σημεῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος.

Ἦτο ὁ Ματθαῖος.

Τὸ ἔδαφος ὡς ἐκ τῆς νυκτερινῆς βροχῆς ἦτο ὑγρὸν καὶ βορβορώδες. Οἱ πόδες του ἐβυθίζοντο, τὰ δὲ μακρὰ ὑποδήματά του ἐδυσχέραινον τὴν πορείαν του.

Τὸ ποσόν, ὅπερ ἦτο κεκλεισμένον ἐντὸς σακκιδίου καὶ οὐτινος ἐκράτει τὴν κλεῖδα, ἦτο δυσφόρητον, διότι ὁ δανειστής ἐθεώρησε φρόνιμον, τὸ ἦμισυ τοῦ ποσοῦ νὰ δοθῆ εἰς χρυσόν, ὅπως χρησιμοποίησῃ ὡς ἔρμα ἐν περιπτώσει ἀποδράσεως.

Ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν ἐπετῆρει τὸν Ματθαῖον, σύναμα ὅμως καὶ τὰ περίξ, ἵνα βεβαιωθῆ ἂν ἐφρουρεῖτο. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ φίλου του ἦτο κεκρυμμένος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὅπισθεν οἰκιῶν καὶ δένδρων.

Ὁ δυστυχῆς Ματθαῖος ἐκ τοῦ βορβόρου ἐπιπτε καὶ ἀνίστατο. Ἄλλὰ τί σημαίνει! ἐπροχώρει πάντοτε καὶ προχωρῶν ἐσκέπτετο. Ἐσκέπτετο τοὺς ὄρους τοῦ προγράμματος, ὅπως ἐδραῖωσῃ τὰς ἐλπίδας του. Τὸ κύριον ἦτο νὰ ἐβαδίζε μόνος, καὶ τότε ἐνστικτικῶς ἐπεστράφη. Φρίκη! ἄνθρωπός τις τὸν παρηκολούθει!

Καὶ ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν ἐθεῖτο πάντων.

Ὁ δύστηνος ἠσθάνθη διαλείποντας τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του, ὁ κόσμος δι' αὐτὸν κατεστράφη. Ὁ ἄγνωστος ἐπλησίαζεν. Ἦτο κλέπτης ἢ κατάσκοπος; Ὁ Ματθαῖος ἀπέκρυψε τὸ σακκίδιον ὅταν ὁ ἄγνωστος τὸν κατέφρασε ζητῶν ἐλεημοσύνην. Ὁ ἄγνωστος ἀπεμακρύνθη καὶ ἡ χαρὰ κατέλαβε τὸν δυστυχῆ Ματθαῖον. Ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἀκαμπτος εὐεργέτης του δὲν θὰ ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν συμβᾶν ὅλως τυχαῖον.

Τέλος, κατὰ τὴν πέμπτην, ὦραν ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον· ὁ λόρδος τὸν ἀνέμενε ἐπὶ τοῦ προθύρου.

— Ἐχασες, my dear, ἔχασες, ἐφώνησε. Δὲν σὲ συνώδευσαν μὲν εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ἐκεῖ κάτω σὲ ἐπιτηροῦν.

Καὶ ὁ φίλος του τὸν ἐπλησίασε, καὶ ὑψῶν τοὺς βραχίονάς του ἐν εἶδει παρενθέσεως «δὲν πταίω ἐγώ», ἀνέκραξεν.

Ἡ ἀφίξις τοῦ συγγενοῦς τοῦ ὑπηρετοῦ, συμπίπτουσα μετὰ τῆς τοῦ Ματθαίου, ἐγέννησεν ὑποψίας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λόρδου, ὅστις μετ' ἐπίμονον ἀνάκρισιν ἔμαθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Βέβαια, ἔχασες· ἀλλὰ σοὶ ὑπολείπονται πέντε ἡμέραι, πήγαινε καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι.

Τὰ χρήματα ἐπεστράφησαν εἰς τὸν δανειστὴν καὶ ὁ Ματθαῖος ἀπῆλθεν ἀπελπίς. Φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐρείφη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐνθα ἔμενον ἄσιτος τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας.

Τέλος ἀνέτειλεν ἡ 9ῆ Ἀπριλίου. Ἠγέρθη, ἐξῆλθε καὶ ἐγευματίσε πλουσιῶς. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος καὶ αἱ ὁδοὶ ξηραί. Ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον. Ποῦ ἐπορεύετο μὲ κενὰ τὰ θυλάκια; Ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν τὸν εἶδεν, ἀνηρέυνσε

τὰ περίξ καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος. Ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ματθαῖος ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ τὸ ποσόν.

Ὁ Ματθαῖος ἔκρουσεν, εἰσῆλθε καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, χωρὶς οὐδένα νὰ ζητήσῃ. Θύρα τις ἠνεώχθη, εἰσῆλθε λευκὸς βραχίων, οὐτινος ἀπήστραψαν τὰ ἀδαμαντῶστα ψέλλια, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ματθαίου χάρτινον δέμα καὶ ἡ ὄπτασις ἠφανίσθη.

Τὸ δέμα περιεῖχεν εἰκοσι χιλιάδας λιρῶν εἰς χαρτονομίσματα.

Τὸ θαῦμα ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς μῆς Ἐλισάβετ.

Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Ματθαῖος.

— Well, very well, ἀνέκραξεν ὁ λόρδος εὐχαραστιθεις διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας του καὶ ἤρξατο ἐξετάζων τὰ χαρτονομίσματα.

— Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε ἰδικὰ μου, ἀνέκραξε διὰ βροντώδους φωνῆς, διότι ὁ λόρδος συνείδηζε νὰ μονογραφή τὰ χαρτονομίσματά του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστέλλοντο, συνεστρέφετο καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ κατηγορήσῃ ἐπὶ κλοπῇ τὸν Ματθαῖον, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ ἡ μῆς Ἐλισάβετ ὡς αἰθερία νύμφη.

— Πάτερ μου, εἶπατε εἰς τὸν Ματθαῖον νὰ προμηθευθῆ εἰκοσι χιλιάδας λιρῶν, ἀδιάφορον διὰ τίνος τρόπου, ἐκτὸς τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἀπάτης, τὰς ἔφερε, καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τὰς ἔκλεψε, ἐγὼ τὰς ἔλαβα ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε διὰ τοῦτο.

— Ἐχεις δίκαιον· ἀλλὰ τότε δύναται καὶ νὰ τὰς κρατήσῃ.

Ὁ Ματθαῖος ἀπεσύρθη ὀπισθοβατῶν, ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς τὴν θυγατέρα του διὰ τὴν γενναϊόφρονα ἐπιπόνησιν τῆς ἀλλὰ καὶ τὴν ἐτιμώρησε· θὰ ἐστερεῖτο ἐπὶ δέκα ἡμέρας τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς κυνός, ὅστις θὰ ἔμενε κεκλεισμένος εἰς τοὺς σταύλους, ἀφ' οὗ ἐννοεῖται προηγουμένως ὁ λόρδος θὰ τοῦ ἐξήγει καὶ τὸν λόγον τῆς τιμωρίας του!

Ὁ Ματθαῖος πλούσιος, ἐπανῆλθεν εἰς Γκσαφόρδην, ἀλλὰ μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἐδέετο ὑπὲρ κατατάξεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ. Ἐνεταφιάσθη ὁ δυστυχῆς Ματθαῖος, ὅστις ἀπέθανεν ἐκ πλευρίτιδος, προσβληθείς κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην ἡμέραν τῆς 4ῆς Ἀπριλίου.

Β'

Ὁ σὶρ Σρουδλιγγστάουν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τιμωρίας τοῦ κυνός, συμπαραλαβὼν καὶ τὴν θυγατέρα του, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους ἐπὶ τῇ σκοπῇ ἵνα συνεχίσῃ τὰς ἐρεῦνας του πρὸς συνάντησιν τῆς ἀμαξῆς ὑπ' ἀριθ. 1.

[Μετάφρασις]

N. Θ. ΑΝΑΡΒΑΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Μαρίαν Μπότση, Διαμαντινῶν Α. Φραγκοπούλου, Μαρίαν Ι. Μπαλῆ, Πολυξένην Γραμματικά, Βικτωρίαν Γραμματικά, Ἀσπασίαν Ἰω. Ἀποστολίδου, καὶ κκ. Γ. Κωνσταντινίδου, Γεώργ. Τσοκανέλλη, Α. Γ. Εὐαγγελίδου. Ἰω. Μισαηλίδου, Π. Κ. Εὐκλείδου, Ἰω. Γαλάτην, Γεώργ. Παναγιωτάρων, Ἰω. Φαραντάνου, Θεόδωρον Γρουπάρην, Στέφανον Βαρούνην, Ἀθανάσιον Μπλοῦμ Πασχάλην, Λεωνίδα Ἰατροῦ, Χαρ. Γ. Συμεωνίδην. Συνδρομαῖ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ν. Καλαμακίωτην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἰω. Μιχαηλίδην. Α' καὶ Β' τόμος «Ἐκλεκτῶν» δεδεμένοι καὶ φύλλα παρεδόθησαν τῷ κ. Ε. Γλυκῷ. Ἐγράψαμεν. — κ. Γεώργ. Ἰερειαν, ἱατροῦ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἀπεστάλησαν. — κ. Σπ. Τσακασιάνου. Τόμος Ε'. «Ἐκλεκτῶν» δεδεμένος ἐστάλη. Φροντίσατε, παρακαλοῦμεν, διὰ τὴν εἰσπραξίν καὶ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Κάβουραν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ι. Α. Φωκᾶν. Ἐνεγράφη ἡ κ. Δ. Α. Φ. καὶ ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐνεργείας σας. — κυρίαν Αἰμιλίαν Σαβόγια. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Τὰ «Ἐκλεκτὰ» θὰ ἀποστέλλονται ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. Ἀπόδειξιν θὰ λάβητε παρὰ τοῦ κ. Κ. Α. Ρέγκου, πταισματοδίκου. — κ. Ν. Σουρμελῆν. Ἐλήφθη συνδρομὴ κ. Θ. Γ., καὶ ἀπεστάλησαν αὐτῷ τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Περικλῆν Σ. Μιχαηλίδην. Φύλλα ἀπὸ ἀριθ. 110 μέχρι 117, καὶ ἡμερολόγιον Σκόκου ἀπεστάλησαν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιῶ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπασαν τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄκταν.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμασιὸς τορικοθεραπευτικὸς οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου. καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημιζόμενος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀπόδειξις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ:

Ο ΑΠΟΒΑΗΤΟΣ ΥΙΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ-ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΥ-ΣΤΕΦΑΝΟΥ

κατὰ μετάφρασιν Π. Σ. Οικονόμου.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

θὰ πωλῆται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν.

MAGAZINE ILLUSTRÉ  
DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).